

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 29, 1 Piotra 1:1-2

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii.
To jest sesja 29,
1 Piotra 1:1-2.

Jak wspomniałem, chcemy pójść dalej i zinterpretować jeden z fragmentów, który uznaliśmy za strategiczny fragment naszego badania ksiązek. To, które wybraliśmy, jest w rzeczywistości oświadczeniem przygotowawczym, które jest również stwierdzeniem ogólnym w 1:1 i 2. Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wygnańców w rozproszeniu, w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji, i Bitynię, wybraną i przeznaczoną przez Boga Ojca, i uświęconą Duchem na posłuszeństwo Jezusowi Chrystusowi i pokropienie Jego krwią.

Zatem pytanie, na które tutaj odpowiadamy, brzmi: jakie jest znaczenie wyrażenia wybrany przez Boga? W języku greckim właściwie jest to elektorzy, co można przetłumaczyć jako wybrańcy Boży. To wchodzi w zakres całego zagadnienia, teologicznego zagadnienia wyboru. Jest to więc także dość interesujące zagadnienie teologiczne.

Teraz, gdy patrzymy na to pytanie i przyglądamy się różnym rodzajom dowodów, możliwym dowodom, które omawialiśmy, wiesz, kiedy patrzyliśmy na metodę, wydaje mi się, że z tej listy 16 lub 17 możliwych rodzajów dowodów, te, które byłyby tutaj najbardziej istotne, to definicja wstępna. Oczywiście ma to związek ze znaczeniem danego terminu. Kontekst jest zawsze istotny.

Użycie słowa ponownie ma związek ze znaczeniem terminu. Świadectwo biblijne, zawsze można się założyć, że jeśli chcemy użyć tego wyrażenia, to świadectwo biblijne będzie istotne. I tak to odłożyliśmy.

Być może etymologia, historia powstania słowa i interpretacja innych są zawsze odpowiednim rodzajem dowodu. Zaczynamy więc od wstępnej definicji. I mamy tutaj, jak mówię, słowo to eklektos, wybrane.

Bauer-Denker definiuje to jako wybrane, wyselekcjonowane i jako wybrane lub doskonałe. To jest podstawowa definicja, to są podstawowe definicje na górze hasła w grecko-angielskim leksykonie Bauera-Dankera. Zauważ, że gdy mówi wybrany, wybierz, oznacza to, że wybrany tutaj może oznaczać wybrany, wybrany, z naciskiem na wybór i tego, który dokonuje wyboru.

Z drugiej strony, jeśli definiują to jako wybrane lub doskonałe, może to sugerować, że wybór tutaj ma związek z naciskiem na czytelników i ich jakość. To znaczy, że są wyborowe lub doskonałe. Ilekroć to czytam, myślę o pójściu na rynek i kupieniu mięsa.

Masz, wiesz, mięso najwyższej klasy. To jest wybrane mięso. Może więc wypowiadać się tutaj na temat jakości czytelników, według twojego wyboru lub doskonałej.

Taki przynajmniej byłby możliwy wniosek z drugiej definicji zawartej w wyroku w sprawie Bauer-Danker. Tam definiuje to jako wybrane, wybrane. Oznacza to, że nacisk można położyć na ich oddzielenie od większej grupy, z której zostali wybrani.

Tak się składa, że Bauer-Denker opisał tutaj etymologię i to, czyli historię powstania tego słowa. Pochodzi głównie od eklektos i pochodzi od dwóch greckich słów: ek – out of i lego – wołać lub mówić. Zatem mówić, wołać.

A to oznaczałoby, że wybrany w jednym, może mieć na myśli wybrany z większej grupy. Nie poświęcamy dużo czasu na wstępne definicje czy nawet etymologię. Ważne jest, aby szybko przejść do kontekstu, ponieważ przy założeniu, że wszystko inne jest takie samo, dowód z kontekstu będzie najważniejszym rodzajem dowodu.

Zacznijmy więc od bezpośredniego kontekstu i zauważam, że ten wybór jest powiązany z przeznaczeniem – wybranym i przeznaczonym przez Boga Ojca. Mówiąc dokładniej, w oryginale greckim chodzi o porównanie.

Wybrany lub wybrany, kata prognoza, zgodnie z wcześniejszą wiedzą, zgodnie z wcześniejszą wiedzą Boga Ojca. Termin „przewidywanie wiedzy”, czyli prognozowanie, w oczywisty sposób odnosi się do wiedzy z wyprzedzeniem.

I wzięcie pod uwagę, że forma czasownika tego rzeczownika jest prognozą, przeznaczeniem lub zgodnie z wcześniejszą wiedzą, że jest to rzeczownik. Formę czasownika tego rzeczownika można znaleźć później w rozdziale pierwszym, w wersecie 20, mówiącym o Chrystusie. Był przeznaczony przed założeniem świata, prognostyczny.

Na szczęście RSV przetłumaczyło rzeczownik i czasownik tym samym słowem. Zatem nawet w tłumaczeniu na język angielski widać związek pomiędzy czytelnikami wybranymi i przeznaczonymi przez Boga i Chrystusa, który był przeznaczony przed założeniem świata, ale został objawiony na końcu czasów ze względu na was. Wspomniałem o tym, że forma czasownika tego rzeczownika została użyta w 1:20, odnosząc się do Bożej wiedzy przed założeniem świata, co sugeruje, że przewidywanie przed założeniem świata może dotyczyć również tutaj, w 11.

Kiedy używane jest w odniesieniu do Boga, słowo to często sugeruje nie tylko boską uprzednią wiedzę, ale także boski zamiar lub wolę, a może nawet predestynację. Jednakże fragment ten nie wskazuje wyraźnie, co Bóg przewidział lub z góry przeznaczył. Jaki wniosek możemy z tego wyciągnąć na temat znaczenia słowa „wybrany” lub „wybrany” przez Boga? Oznacza to, że Boży wybór jest zgodny z Bożą wolą jeszcze zanim Bóg stworzył świat.

Ten boski wybór, ten boski wybór jest zgodny z wolą Bożą, zanim Bóg stworzył choćby jedną cząsteczkę wszechświata. Rzecznikiem tego wyboru jest Bóg Ojciec, wybrany i przeznaczony przez Boga Ojca, którego ojcostwo opisane jest w bezpośrednim kontekście w kategoriach Jego łaskawych, miłosiernych czynów. Zwróć uwagę, jak Piotr rozwija pojęcie ojcostwa Boga tutaj, w 3, 1, przepraszam, w 1, 3 i następujących.

Czytamy zatem w wersecie 3: Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa. Dzięki Jego wielkiemu miłosierdziu zrodziliśmy się na nowo do żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa z martwych i do dziedzictwa niezniszczalnego, nieskalanego i niewiędnącego, zachowanego w niebie dla was, którzy mocą Bożą strzeżeni jesteście przez wiarę o zbawienie, które ma się objawić w ostatecznym czasie. Jego ojcostwo jest zatem opisane w kategoriach, w bezpośrednim kontekście, w kategoriach Jego łaskawych, miłosiernych czynów.

Wnioskowanie zatem o znaczeniu wybrańca lub wybranego przez Boga. Fakt, że tego wyboru dokonuje Bóg w Jego roli Ojca, nie oznacza wyboru mechanicznego, arbitralnego, ale dynamiczny i osobisty. Oznacza to także, że Boży wybór jednego jedyne jest kontynuacją i uzupełnieniem Jego natury jako Ojca.

Jednakże, rozumiecie wybranie, zgodnie z tym dowodem, należy je rozumieć jako łaskawe, miłosierne i kochające. Zauważmy także, że ci czytelnicy zostali wybrani lub wybrani do posłuszeństwa, eis hupakoen, do posłuszeństwa, za pomocą Ducha Świętego. To jest przedmiot wyboru, wybrany do posłuszeństwa, lub można to nawet przetłumaczyć jako wybrany do posłuszeństwa.

Dowód ten sugeruje, że tym wyborem jest posłuszeństwo, czyli świętość. Oznacza wybór funkcjonalny, to znaczy wybór do funkcji posłuszeństwa lub funkcji świętości. Teraz wszyscy dochodzimy do fragmentów, które interpretujemy, mając pewną wiedzę podstawową itp. I wiecie, zakładam równie dobrze, jak ja, że w Nowym Testamencie istnieją zasadniczo dwa sposoby rozumienia wybrania.

Trzeba to rozumieć, można by rzec, soteriologicznie lub zbawiennie. To znaczy, że wybranie ma związek z tym, że Bóg wybrał pewne osoby, aby doświadczyły zbawienia, i oczywiście, co za tym idzie, inne osoby nie są wybrane, aby doświadczyć zbawienia. Ale drugi sposób rozumienia wybrania ma charakter funkcjonalny, to

znaczy wiąże się z Bożym wyborem, że ludzie lub Jego lud powinni funkcjonować w określony sposób.

I przynajmniej ten dowód wydaje się wskazywać w tym kierunku. Nie chodzi o to, że zostali wybrani do zbawienia, ale że zostali wybrani do posłuszeństwa, zostali wybrani do posłuszeństwa. Bezpośredni kontekst opisuje tych czytelników jako wygnańców w rozproszeniu, 1 :1, a później jako obcych i wygnańców, 2:11. Umiłowani, proszę was, jako cudzoziemców i wygnańców, abyście powstrzymywali się od namiętności cielesnych.

Chociaż te określenia sugerują lub mogą sugerować odbiorców żydowskich w diasporze, no wiecie, rozproszonej po całym świecie śródziemnomorskim, kontekst, jak widzieliśmy, gdy przyjrzelśmy się różnym danym zawartym w samej książce, wskazując na czytelnictwo, kontekst, i tło historyczne, mógłbym również powiedzieć świadectwo Pisma Świętego, gdzie reszta Nowego Testamentu wskazuje, że kościoły tutaj, w Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, były w większości kościołami pogańskimi, a także tło historyczne, kontekst i kontekst historyczny, świadectwo Pisma Świętego, i tło historyczne wskazują, że byli to chrześcijanie pochodzenia pogańskiego, żyjący w swojej ojczyźnie. Dlatego też odniesienie do wygnańców może mieć tu charakter metaforyczny. Szerszy kontekst książki wskazuje, że żyli oni na ziemi jako obcy i wygnańcy, z dala od swego prawdziwego niebiańskiego domu, i że ten status obcego wygnania miał w szczególności związek z faktem, że ich styl życia miał być zgodny z ich boskim narodzeniem i ich boskim narodzeniem. w niebiańskim domu, tak że te określenia w tym fragmencie podkreślają ich prawość i świętość w stosunku do niegodziwości bliźnich.

Zwróć uwagę, jak na przykład te fragmenty wskazują na strukturę chrześcijańskiej egzystencji w 1 Liście Piotra. Właściwie, jak wspominałem wcześniej, główną kwestią w 1 Liście Piotra jest tożsamość chrześcijańska, a on idzie dalej i przedstawia istotę ich tożsamości chrześcijańskiej w 1:3 i 4. Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystus. Dzięki Jego wielkiemu miłosierdziu narodziliśmy się na nowo do żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa z martwych i do dziedzictwa niezniszczalnego, nieskalanego i niewiędnącego, zachowanego w niebie dla was, którzy mocą Bożą się strzeżecie przez wiarę o zbawienie, które ma się objawić w czasie ostatecznym.

Tak więc w centrum struktury życia chrześcijańskiego, przedstawionej w 1 Liście Piotra, znajduje się fakt, że narodzili się na nowo, narodzili się na nowo, narodzili się z Boga, narodzili się na nowo przez Boga, co wówczas oczywiście stanowi podstawę ich niebiańską nadzieję. Dlatego żyją nadzieją nieba. Dzięki temu mają nowe obywatelstwo.

W całej książce rozwija koncepcję ich nowego obywatelstwa. I dlatego są spadkobiercami. Oczywiście narodziny sugerują synostwo, co sugeruje dziedziczenie.

Na podstawie tego nowego narodzenia przez Boga są dziedzicami niebiańskiego domu. Piotr czerpie z tej zasadniczej tożsamości chrześcijan, aby następnie przeżywali swoje nowe boskie narodzenie, rzeczywistość swojej nadziei niebieskiej, swojego nowego obywatelstwa, bycia dziedzicami niebiańskiego domu poprzez nowy, odmienny styl życia, który ma swoje źródło w nadziei. Rzeczywiście, Piotrowe rozumienie wiary chrześcijańskiej przedstawia przynajmniej swoje rozumienie wiary chrześcijańskiej przez analogię do Żydów na wygnaniu babilońskim.

Podobnie jak Żydzi zostali tam wysłani na wygnanie z obietnicą nadziei powrotu do ziemi dźwięczącej im w uszach, obietnicą Ozeasza i Ezechiela, Jeremiasza, a także innych proroków, że pójdą do niewoli babilońskiej w nadziei powrotu, ale oczywiście nie jest to tylko powrót do takiego życia, jakie zawsze wiedli w Judzie, ale do pewnego rodzaju doświadczenia eschatologicznego. Oznacza to, że gdy powrócą do tej ziemi, nastąpi coś w rodzaju błogosławieństw końca czasów.

Jeremiasz oczywiście nalegał, aby spędzili na wygnaniu 70 lat i rzeczywiście tak się stało. I mówi: Będąc na wygnaniu, pamiętajcie, że nie należycie do Babilonu. Tak naprawdę nie jesteście obywatelami Babilonu.

Wasze obywatelstwo jest naprawdę związane z tą nową ziemią, do której przybędziecie po 70 latach. Żyćcie w nadziei Bożej obietnicy dziedzictwa tej nowo odkupionej ziemi. I dokładnie tacy są chrześcijanie na ziemi.

Mają uważać się za obcych i wygnańców, tak jak Żydzi byli obcymi i wygnańcami w Babilonie. A to naprawdę oznacza życie w nadziei. Życie w nadziei ma konsekwencje etyczne.

Jeśli będziecie mieszkać w Babilonie nie jako obywatele Babilonu, nie jako ludzie, którzy naprawdę tam należą, ale jako obywatele nowego domu, unikniecie inkulturacji, która wynika z życia w miejscu, w którym zakorzeniacie swoją tożsamość. Twoja tożsamość należy do tego nowego domu, do którego pójdziesz, i żyjesz w świetle tego. Jak mówię, wygląda na to, że o to właśnie chodzi.

Jeżeli faktycznie tak jest, oznacza to, że wybór ma status obcego. Są wybrani na wygnańców. Nawiasem mówiąc, dokładnie tak czyta się w języku greckim.

Przetłumaczę werset 1 dosłownie z oryginału. Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wybranych wygnańców w rozproszeniu. Tak więc, jeśli chodzi o składnię greckiego zdania w 1:1, „wybrani” lub „wybrani” w rzeczywistości modyfikuje wygnańców, co, nawiasem mówiąc, sugeruje, że celem ich wybrania jest nie tylko postuszeństwo, ale także oni. zostaliśmy wybrani na wygnańców.

Ale oczywiście może to oznaczać to samo, o czym właśnie wspomnieliśmy. Oznacza to po prostu, że wybór ma status obcego. Bóg zdecydował, że powinni funkcjonować jako wygnańcy.

Oznacza to życie w świętości, które jest zgodne z ich boskim narodzeniem w niebiańskim domu. Ponownie oznacza to wybór funkcjonalny, wybór do życia w świętości i moralnej separacji. W księżce znajdują się powtarzające się odniesienia, ale w tym przypadku wykraczamy poza bezpośredni kontekst i skupiamy się na szerszym kontekście książkowym.

Zauważamy, że w księdze znajdują się powtarzające się odniesienia do ludu Bożego i powtarzające się próby powiązania tych chrześcijan z ludem Bożym Starego Testamentu. Już oczywiście w 1 :1 wygnańcy w rozproszeniu, czyli naród izraelski jako cały rodzaj języka. Pokropieni krwią, 1:1, wybrani i przeznaczeni przez Boga Ojca, uświęceni Duchem na posłuszeństwo Jezusowi Chrystusowi i pokropienie Jego krwią.

Ale ten język pochodzi bezpośrednio z Księgi Wyjścia 24:8. To dzięki pokropieniu krwią ludu na zboczach Synaju stali się oni ludem Bożym. Pokropienie krwią uczyniło ich ludem Bożym. Pokropienie spłynęło na cały lud i w tym momencie cały lud stał się ludem Bożym.

Również powołani do świętości w 1:16, jako Ten, który was powołał świętymi, sami bądźcie święci w całym swoim postępowaniu, odkąd jest napisane, a następnie cytuje oczywiście z Księgi Kapłańskiej 19:2: będziecie święci przez Jestem święty. Wspomniałem o Księdze Kapłańskiej 11:44 i 45, ale także o tym, co znajduje się w Księdze Kapłańskiej 19:2 i to było naprawdę istotne wyznaczenie granicy ludu Izraela. Naród jako całość, nie tylko poszczególni Izraelici, ale naród jako całość, został powołany do świętości, do bycia innym rodzajem ludzi wśród ludów świata, wśród narodów świata.

W 2:5 nazywa ich świętym kapłaństwem, ale wy jesteście naszym wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bożym, który składa duchowe ofiary. To pojęcie bycia narodem kapłańskim zostało faktycznie powiedziane o Izraelu, o narodzie Izraela jako całości, w Księdze Wyjścia 19:6. I oczywiście znowu cudzoziemcy i wygnańcy, o których mówi w 3:6 jako o dzieciach Sary. Chodzi o to, że cały czas kładziesz nacisk na człowieczeństwo. List 1 Piotra nie koncentruje się na poszczególnych chrześcijanach, nie żeby było to nieistotne lub żeby się tym nie przejmował, ale ogólnie rzecz biorąc, ta książka skupia się na Kościele jako całości, analogicznie do Izraela w Starym Testamencie.

Istnieje silny nacisk korporacyjny. A co to wszystko ma do powiedzenia w odniesieniu do znaczenia słowa wybrany przez Boga? Oznacza to, że ten wybór nie może być wyborem poszczególnych osób, ale całej wspólnoty wiary, czyli Kościoła. Innymi słowy, jeśli weźmiesz pod uwagę zbiorowy nacisk w 1 Liście Piotra i zastosujesz to do

tego, co mówi tutaj w 1:1 i 2, gdy mówi o wybranym, może to mieć na myśli, że Kościół został wybrany.

Dlatego też uwaga nie może być skupiona na wyborze poszczególnych osób, ale na wyborze ciała. Poza tym, jeśli chodzi o kontekst księgi, zauważamy, że w 2:9, to samo, to samo słowo, eklektos, zostało użyte przez czytelników, gdy opisuje ich jako rasę wybraną. Ale wy jesteście wybranym plemieniem, świętym kapłaństwem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bożym.

Zatem zauważcie, że w tym innym miejscu, gdzie wspomniane jest słowo „wybrany”, mówi ono o istnieniu rasy wybranej, odnosząc się do kapłaństwa, narodu i podążającego za nim ludu. Dlatego też wybrane słowo odnosi się tam do ciała zbiorowego, a nie do osób fizycznych. Wniosek o 1 :1 oznacza, że wybór 1:1 nie może być wyborem poszczególnych osób, ale całego Kościoła.

Innymi słowy, Bóg mógł wybrać Kościół inny niż wszystkie inne grupy na świecie i charakteryzujący się szczególnie statusem wygnania z jednej strony i posłuszeństwem z drugiej. W rozdziale 2, wersetach 4, 6 i 9 jest powiedziane, że Jezus został wybrany. Pamiętaj, że to słowo, którego teraz użyłeś, nie ma nic wspólnego z twoim życiem, ale z kontekstem, ponieważ wszystkie dowody, jakiegokolwiek rodzaju w tej książce, mieszczą się w kontekście.

Ma to więc związek z pojawieniem się tego samego słowa w innym miejscu 1 Listu Piotra i odnosi się do Jezusa w rozdziale 2, wersetach 4, 6 i 9, gdzie jest powiedziane, że został wybrany do funkcji służenia jako żywy człowiek kamień. Zauważ w 2:4: Przyjdź do niego, do tego żywego kamienia, odrzuconego przez ludzi, ale w oczach Boga wybranego, tam jest twoje słowo i jest cenne. I wy jako żywe kamienie budujcie się w dom duchowy, aby stanowić święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa.

Bo tak stoi w Piśmie: Oto kładę na Syjonie kamień węgielny, wybrany i kosztowny. A kto w Niego wierzy, nie będzie zawstydzony. Dla was więc, którzy wierzycie, jest on cenny.

Ale dla tych, którzy nie wierzą, ten właśnie kamień, który odrzucili budowniczowie, stał się głowicą węgła i kamieniem, o który się potkną, skałą, po której upadają. Potem idzie dalej i mówi w 2:9: Ale wy jesteście wybranym plemieniem. Chrystus został wybrany i teraz wiąże to z wybraniem swoich czytelników, ludu.

Tak więc, jak mówimy w rozdziale 2, wersetach 4, 6 i 9, Jezus został wybrany do pełnienia funkcji żywego kamienia, co tak naprawdę oznacza w tym kontekście, że jest On środkiem zbawienia dla tych, którzy wierzą i środek potępienia dla tych, którzy nie wierzą. W tym fragmencie znajduje się porównanie pomiędzy powołaniem

Jezusa a powołaniem i wybraniem ludu Bożego. Zatem charakter wybrania Chrystusa może odnosić się również do wybrania chrześcijańskiego.

Wniosek z 1:1 oznacza, że tak jak wybranie Chrystusa ma charakter funkcjonalny, to znaczy jest wybrany do określonej funkcji, aby służyć jako żywy kamień, środek zbawienia i środek potępienia, tak i wybranie chrześcijan w 1:1 może być funkcjonalny, czyli dobrany do funkcji lub usługi. Poza tym, jeśli chodzi o szerszy kontekst książki, ponieważ istnieje pojęciowy, logiczny związek pomiędzy byciem wybranym przez Boga a byciem powołanym przez Boga i ponieważ bycie wybranym i powołaniem są wyraźnie powiązane w 2:9, ale wy jesteście rasą wybraną, królewskie kapłaństwo, naród święty, lud Boży, abyście opowiadali cudowne dzieła Tego, który was powołał z ciemności do przedziwnej swojej światłości. Zwróć uwagę na związek pomiędzy wybranym a powołanym.

A ponieważ, jak widzieliśmy, koncepcja bycia powołanym przez Boga, kaneo, często pojawia się w tej książce, pomocne może być zbadanie, w jaki sposób koncepcja powołania jest w niej zastosowana. W 1 Liście Piotra powołanie jest prawie zawsze związane z funkcją, rodzajem życia lub rodzajem służby. Na przykład w 1:15, powołani do świętości, zwróćcie uwagę na 1:14, ponownie 1:14 i 1:15, jako posłuszne dzieci, nie upodabniajcie się do namiętności waszej dawnej niewiedzy, ale jako Święty jest Ten, który was powołał.

Bądźcie święci w całym swym postępowaniu, gdyż jest napisane: będziecie święci, bo ja jestem święty, powołany do świętości, powołany także do niesprawiedliwego cierpienia. Zwróć uwagę na 2:20 i 2:21. Jaka jest zasługa, jeśli postępujesz źle i jesteś za to bity, ale cierpliwie to przyjmujesz? Ale jeśli postępujesz dobrze i cierpisz z tego powodu, znosisz to cierpliwie, masz aprobatę Boga, bo do tego zostałeś powołany. Ponieważ i Chrystus cierpiał za was, zostawiając wam przykład, abyście wstępowali w jego ślady, dlatego powołani do niesprawiedliwego cierpienia.

A potem 3:9, wezwany do odwzajemnienia się dobrem za zło. Nie oddawajcie złem za zło ani obelgami za obelgi, lecz przeciwnie, błogosławcie, bo na to zostaliście powołani, abyście otrzymali błogosławieństwo. Zatem oznaczałoby to, że wybranie 1:1 jest funkcjonalne, wybrane tak, aby było święte, a być może także niesprawiedliwe cierpiało i odpłacało dobrem za zło.

Nawiasem mówiąc, ogólnie rzecz biorąc, w Nowym Testamencie związek pomiędzy byciem wybranym, wybranem i byciem powołanym jest taki, że wybraniec ma oczywiście związek z Boską decyzją; powołanie ma związek z Bożym wykonaniem tej decyzji. Bóg wprowadza ludzi w decyzję, którą dla nich podjął. Jednakże teraz musimy powiedzieć, w odniesieniu do sprawy powołania, że z drugiej strony istnieją dwa fragmenty, które mogą łączyć powołanie z doświadczeniem zbawienia, zarówno obecnego, jak i przyszłego.

Mam tu na myśli 2:9 i 10. Wy zaś jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bożym, abyście opowiadali cuda tego, który was powołał z ciemności do przedziwnego swego światła. Zwróćmy teraz uwagę na werset 10.

Kiedyś nie byliście ludem, ale teraz jesteście ludem Bożym. Kiedyś nie otrzymaliście miłosierdzia, ale teraz otrzymaliście miłosierdzie. Można by tu zasugerować, że zostali wezwani do miłosierdzia i dlatego zostali wybrani, aby dostąpić miłosierdzia.

Ma to związek z obecnym zbawieniem. Teraz otrzymaliście miłosierdzie, ale także w 5:10. A gdy trochę pocierpicie, Bóg wszelkiej łaski, który was powołał do swojej wiecznej chwały w Chrystusie, sam was odnowi, utwierdzi i wzmocni. Sugeruje to powołanie do przyszłego zbawienia. Zatem te dwa odniesienia do powołania mogą sugerować, że wybór 1:1 jest wyborem do stanu, czyli doświadczeniem zbawienia, zarówno teraźniejszego, 2,9 i 10, jak i przyszłego zbawienia, 5:10. Z drugiej strony 2:9 może odnosić się do posłuszeństwa lub prawości.

Ponownie, jeśli chodzi o bezpośredni kontekst wersetu 2:9, abyście mogli oznajmić, mówi tutaj, abyście oznajmili cudowne dzieła Tego, który was powołał z ciemności do swego cudownego światła. Cały ten pomysł opowiadania o cudownych czynach, a zwłaszcza to, co dalej mówi o Tym, który was powołał z ciemności do światła, może mieć związek z prowadzeniem życia, które zapowiada, można by rzec, nowy rodzaj życia. Ciemność i światło są często używane w celach etycznych, życie w ciemności jest życiem w grzechu, życie w świetle jest życiem w prawości.

To znaczy opowiadanie o cudownych czynach Tego, który was powołał, o ile prowadzicie życie w światłości, życie w prawości, zamiast żyć w ciemności. A 5:10 może wiązać się z powołaniem do pozostania sprawiedliwym i posłusznym, a tym samym kwalifikować się do uwielbienia, co, jeśli czytasz te fragmenty w ten sposób, sugeruje, że wybranie ma na celu świętość i posłuszeństwo. Zatem pracowaliśmy tutaj poprzez kontekst i zauważamy, że kontekst prowadzi do wniosku, że wybraniec ma związek z Bożym planem i celem dotyczącym funkcji Jego kościoła.

Bóg zarządził jeszcze przed założeniem świata, aby Jego lud był posłuszny i święty, moralnie oddzielony od otaczającej go złej kultury, niczym obcy w obcym kraju. Jednak niektóre dowody kontekstowe wskazują na wybranie do statusu i doświadczenia zbawienia. Przejdźmy teraz do dowodów użycia słów w Nowym Testamencie.

W jaki sposób eklektos jest używane w pozostałej części Nowego Testamentu? Jest tu wiele takich przypadków i nie mam zamiaru poświęcać czasu na przyjrzenie się im wszystkim, ale chcemy przyrzeć się tutaj szczególnie jednemu fragmentowi, a mianowicie Listom do Rzymian od 9 do 11, gdzie Paweł wielokrotnie używa tego

rodzaju języka. Poczynimy następujące obserwacje w odniesieniu do eklektos, czyli wybranych w Rzymian 9 do 11. Skupiamy się tutaj na wyborze ludu.

Kwestia pojawiająca się w rozdziałach od 9 do 11 dotyczy tego, kim jest lud Boży, na podstawie koncepcji Pawła, na którą należał, dotyczącej usprawiedliwienia przez wiarę? Często myślimy o usprawiedliwieniu w kategoriach indywidualnych, o indywidualnym zbawieniu, ale cała doktryna Pawła o usprawiedliwieniu ma znaczenie dla ludzkości. Ma to również silny wymiar korporacyjny, jeśli chodzi o to, co ludzie są uzasadnieni. I Paweł ma tutaj problem, który artykułuje na początku rozdziału 9, ponieważ został uderzony, stanął przed dwoma ludami Bożymi.

Izrael, etniczny Izrael, zawsze był, oczywiście, ludem Bożym. Paweł pójdzie dalej i powie, że powołanie i dary Boże są bez pokuty, więc oto jesteście. Ale z drugiej strony, jeśli to, co powiedział na temat usprawiedliwienia przez wiarę, jest prawdą, wówczas sugerowałoby to, że lud Boży to w rzeczywistości ci, którzy mają wiarę, to znaczy Kościół, nie jest synonimem etnicznego Izraela, dwa ludy Boże, ale tak naprawdę nie można mieć dwóch ludów Bożych.

Dlatego też przez następne trzy rozdziały próbuje to wszystko rozpracować, ale w całym tekście wyraźnie kładzie się nacisk na to, kim jest lud Boży? Czy jest to etniczny Izrael, czy też Kościół, ludzie wiary w Chrystusa? Również tutaj wybranie dotyczy tego, kto będzie funkcjonował jako lud Boży na świecie, i on także używa eklektos, czyli wybrania lub wyboru, w kategoriach metody. Innymi słowy, Bóg postanowił określić, kto jest Jego ludem, a kto nie. On wybrał, kto będzie Jego ludem, a kto nie będzie Jego ludem, nie na podstawie czynków prawa lub rodu, ale na podstawie wiary.

Oznacza to, że Bóg wybrał metodę określenia, kto będzie Jego ludem, a kto nie, i jest to wiara, a nie uczynki prawa i rodowodu rasowego. Jednakże są tu pewne stwierdzenia, zwłaszcza w wersetach od 9:9 do 24, które można rozumieć jako nauczające o bezwarunkowym wyborze jednostek do zbawienia. On okazuje miłosierdzie, komu chce, i odrzuca, kogo chce.

Może to sugerować, że 1 Piotra 1:1 dotyczy bezwarunkowego wybrania jednostek do zbawienia, więc widzisz, że masz tutaj dowód, który w tym fragmencie może działać w obie strony. Podobnie postępujemy z innymi fragmentami Nowego Testamentu. W Starym Testamencie eklektos to Septuginta.

Używa się Eklektos, tłumacząc różne terminy hebrajskie. Jest ono charakterystycznie użyte w Sepuagincie ludu Izraela jako wspólnota powołana lub wybrana przez Boga, aby być Jego ludem i w ten sposób wypełnić Jego odkupieńcze cele na świecie. Jego cel służenia i Jego cel świętości.

To naprawdę sugeruje, że wybór z 1 Piotra 1:1 jest kontynuacją wyboru ludu Izraela. Oznaczałoby to wybranie wspólnoty do funkcji ludu Bożego, którą cechuje odkupienie i służba. Oczywiście jest to prawda, prawda, że w Starym Testamencie mówienie o Izraelu jako narodzi wybranym przez Boga zawiera w sobie także element zbawienia.

Zbawienie ludu od jego wrogów i tym podobnych, jak również cel, odkupicielski cel, jaki Bóg zaplanował dla Izraela wśród narodów świata.

Podsumowując użycie słów, ciężar dowodów biblijnych leży po stronie funkcjonalnego rozumienia wybrania, wskazując na wybranie do świętości i posłuszeństwa jako funkcje ludu Bożego i środki, dzięki którym Boże cele w świecie są realizowane. spełnione. Jednak pewne dowody wynikające z użycia słów wskazują również na wybranie poszczególnych osób do zbawienia.

Jeśli chodzi o świadectwo z pism świętych, moglibyśmy zrobić tutaj kilka rzeczy, ale zdecydowałem się zwrócić uwagę na pokrewne pojęcie, a jest to koncepcja predestynacji. I oczywiście chcę to zrobić, nie będziemy poświęcać czasu na przeglądanie tych wszystkich fragmentów, ale chcę zwrócić uwagę na jeden z nich, a mianowicie na List do Rzymian 8:29. Dla tych, których przedtem znał, przeznaczył też na wzór obrazu swego syna, aby był pierworodnym między wielu braćmi.

Zauważmy tutaj, że w rzeczywistości wiąże się to z przeznaczeniem, aby upodobnić się do obrazu Jego Syna. To jest przedmiot predestynacji w tym fragmencie. Przeznaczony do upodabniania się do obrazu swego syna, co w rzeczywistości oznacza oczywiście upodabnianie się do jego syna.

A jeśli faktycznie używa tego w sposób etyczny, to przynajmniej jeden ze sposobów zrozumienia tego; sugerowałoby to predestynację do świętości i ponownie sugerowałoby, że wybór z 1 Piotra 1:1 ma na celu świętość i tym podobne. Zrobiliśmy to, przyjrzelśmy się wielu innym fragmentom Nowego Testamentu, jeśli chodzi o świadectwo Pisma Świętego. Teraz w końcu dochodzimy do interpretacji innych.

Wspomniałem, że pomocne jest zapoznanie się z komentarzami, które reprezentują różne okresy Kościoła, i oczywiście istnieje powód, aby sądzić, że Jan Kalwin będzie miał w tym fragmencie coś interesującego do powiedzenia na temat wyboru. Według Jana Kalwina w komentarzu do tego fragmentu jest to wybranie do zbawienia i opiera je na sformułowaniu Piotra, zgodnie z Bożą wiedzą. Tę wcześniejszą wiedzę Kalwin uważa za przyczynę wybrania, jednakże, jak widzieliśmy, grecka instrukcja wskazuje, że nie jest ona wcale przyczyną porównań.

Przewidziany zgodnie z uprzednią wiedzą Boga Ojca, Kalwin również zakłada, bez przedstawiania dowodów, że przewidywanie obejmuje nieubłagany dekret, a nie plan czy cel. Zauważamy także, że Kalwin w swoim komentarzu do tego fragmentu

ignoruje dopełniacz Boga Ojca. Zrozumienie, co podkreślam w jego komentarzach, nie jest typowe dla Kalwina w ogóle, ale w jego komentarzach do tego fragmentu rozumienie roli Boga jako odległej siły, a nie osoby, która funkcjonuje wobec człowieka w dynamicznej relacji osobowej, co oznacza to oczywiście, że wchodzimy w interakcję z komentarzem.

Argumenty Kalwina na rzecz wybrania jednostek do zbawienia są być może problematyczne na podstawie naszego bezpośredniego studiowania tekstu i dlatego nie podważają poglądu, że wybór zawarty w 1 Piotra 1.1 jest wyborem do funkcji świętości lub posłuszeństwa na podstawie częścią ludu Bożego. Mógłbym w historii interpretacji wspomnieć o tych z tradycji kalwińskiej, nie mówiąc o samym Kalwinie. Wspominaliśmy tutaj o Kalwinie, ale kalwini, którzy faktycznie przyjmują koncepcję bezwarunkowego wybrania jednostek do zbawienia, znajdują ją w Nowym Testamencie, raczej nie znajdują jej w tym fragmencie, nie czytają tego fragmentu w ten szczególny sposób, chociaż widzimy to w innych fragmentach Nowego Testamentu. W zasadzie, przynajmniej w moich badaniach, tak było w historii interpretacji.

Zauważyłem tutaj wielu innych komentatorów. Wspomnę tylko o kilku z nich. EG Selwyn, świetny komentarz, komentarz brytyjski napisany zaraz po drugiej wojnie światowej, pozostaje jednym z najlepszych na temat 1 Piotra.

Mówi, że wskazuje, że wybranie było cechą charakterystyczną całego ludu Izraela i obecnie zostało przeniesione na kościół chrześcijański; odwołuje się do 2.9. Zauważamy tutaj, korzystając z dowodów ze Starego Testamentu i samego listu, że stwierdzenie to potwierdza nasze niezależne badanie, że eklektos wiąże się ze statusem Kościoła jako całości – kolejny bardzo piękny komentarz Niemca Lennarda Goppelta. Będąc związanym, mówi, z koncepcją diaspory, chodzi o wybranie do oddzielenia się od światowego środowiska, w którym znaleźli się ci wygnańcy z nieba.

Ponownie wniosek sugeruje, że chodzi o koncern, kościół jako całość i etyczny, powołany do życia sprzecznego z otaczającym go pogańskim środowiskiem. Kolejny bardzo dobry komentarz do serii Hermeneias autorstwa Paula Achtemeiera. Termin elekt, mówi, odnosi się w Starym Testamencie do szczególnego statusu Izraela jako ludu Bożego.

Tę rolę przejmuje obecnie Kościół. Wskazuje, jak to robi Achtemeier, że wybranie Kościoła wywodzi się z wybrania Chrystusa przed założeniem świata. Oto punkt, który przeoczyliśmy.

Wskazałem oczywiście na związek pomiędzy wybranym i przeznaczonym przez Boga w wersecie 1.2 a Chrystusem, który był przeznaczony przed założeniem świata w wersecie 1.20, ale myślę, że Achtemeier wyciąga z tego powiązania pomocny i ważny wniosek i że jest wybranie, wybranie chrześcijan wywodzi się z wybrania Chrystusa,

że Chrystus jest wybranym w pełnym tego słowa znaczeniu i o ile my jesteśmy, używając wyrażenia Pawłowego, tak jak jesteśmy w Chrystusie, o ile przyłączamy się do Chrystusa w Jego przeznaczeniu. Pamiętajcie o tym porównaniu losu Chrystusa z losem chrześcijan. O ile, mówiąc językiem 1 Piotra, przychodzimy do Niego, do tego żywego kamienia i jak żywe kamienie sami jesteśmy wbudowani w duchową domostwo, mamy udział w Jego wyborze.

Innymi słowy, jesteśmy wybrani w Chrystusie, wybrańcy. Achtemeier słusznie łączy na podstawie kontekstu wybór Kościoła z wyborem Chrystusa. Kościół jest wybrany i spełnia rolę pierwotnie powierzoną Izraelowi, o ile Kościół jest w Chrystusie.

Przejrzałem kilka, naprawdę wiele, komentarzy na temat historii interpretacji, choć trzeba przyjrzeć się jednemu czy dwóm, ale dałem się ponieść. Historia interpretacji zdaje się potwierdzać wnioski z naszego badania niezależności, wskazując w większości, że większość uczonych twierdzi, że eklektos odnosi się do wyboru Kościoła jako całości do życia charakteryzującego się świętością i posłuszeństwem. Mamy więc dwie możliwości, które widzimy z naszych wniosków.

Po pierwsze, znaczenie słowa powołani i wybrani w 1:1 oznacza powołanie przez Boga, przez Boga, Kościoła, wspólnoty chrześcijańskiej, do pełnienia funkcji świętości, która obejmuje posłuszeństwo Bożym celom i woli, i moglibyśmy: oczywiście powtórzyć wszystkie dowody na to, ale pamiętasz to z różnych powyższych wniosków. Z drugiej strony, istnieją pewne wnioski sugerujące, że znaczenie słowa powołanie i wybranie w 1:1 oznacza Boży wybór jednostek do zbawienia lub potępienia i moglibyśmy zacytować tam dowody, ale kiedy się temu przyglądam, rozważę dowody na to, że każde z nich na podstawie moich wniosków wydaje mi się, że (mogę się mylić), nie twierdzą, że jest to prawda i koniecznie trzeba w to wierzyć, a jeśli się ze mną nie zgadzasz, mylisz się, ale ja tylko wskazuję, w pewnym sensie ilustruję, jak moglibyśmy podejść do procesu interpretacji takiego fragmentu i co z nim zrobiłem, mam nadzieję, że w sposób przejrzysty pod względem metodycznym, ale przynajmniej gdy rozważam dowodów, wydaje mi się, że większość dowodów wydaje się opowiadać po stronie A, zatem zakończę akapitem, w którym zestawię interpretację. Znaczenie słowa powołany i wybrany w 1:1 jest takie, że Bóg ma cel dla Swojego Kościoła, który to cel ustanowił dawno temu, nawet na wiecznych soborach przed stworzeniem, co, nawiasem mówiąc, sugeruje, jak poważnie Bóg to traktuje, że Kościół powinien być święty, czyli radykalnie podobny do Boga, ale radykalnie odmienny od wszystkich innych grup i stowarzyszeń, i że ta odmienność obejmuje istotny charakter, który jest przedstawiony w 1:15, ponieważ Ten, który was powołał, jest święty, wy też bądźcie święci w całym waszym postępowaniu, bo jest napisane: bądźcie święci, bo ja jestem święty, obejmuje istotny charakter i jego wyraz w codziennych decyzjach życiowych, co oczywiście znajduje odzwierciedlenie w powtarzaniu się tego powołania język, jak na przykład cierpliwe znoszenie niesprawiedliwych cierpień i czynienie dobra prześladowcom, zamiast ich przeklinać.

Środkiem urzeczywistniania się tego wybrania do radykalnie wyróżniającej się świętości jest nowe narodzenie, w wyniku którego chrześcijanie są z jednej strony dziećmi Bożymi i dziećmi podobnymi do Boga, a z drugiej – odmiennymi od wszelkich dominujących preferencji kulturowych. Wzorem tego wybrania do radykalnej, odrębnej świętości jest formalnie Izrael w okresie Starego Testamentu i materialnie Jezus, który jest wybrańcem w pełnym tego słowa znaczeniu. Sprawcą tego wybrania do radykalnej świętości jest Duch Święty, jak mówi w tym kontekście, który dokonuje tego dzieła uświęcającego jako wyraz łaskawego miłosierdzia Ojca.

Dzięki Jego wielkiemu miłosierdziu narodziliśmy się na nowo do żywej nadziei poprzez zmartwychwstanie Chrystusa z martwych i jako kanał ciągłych skutków w życiu Kościoła ofiarnego dzieła Chrystusa i pokropienia Jego krwią. Więc masz to. Pójdziemy dalej i złamiemy się tutaj.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii.
To jest sesja 29,
1 Piotra 1:1-2.